

จินคิดว่า คงมีเพียงไม่กี่คนที่ไปเที่ยวประเทศฟิลิปปินส์ ถึงจะอยู่ในอาเซียน และห่างประเทศเราเพียงการเดินทาง 3 ชั่วโมงเท่านั้น นอกจากเขาจะมีทะเลที่สวยงามแล้ว ภาษาอังกฤษของเขายังไม่เป็นสองรองใครอีก

ปิดเทอมที่ผ่านมาจินมีโอกาสได้ไปฝึกงานที่หมู่เกาะเซบู ประเทศฟิลิปปินส์ค่ะ ซึ่งจินเป็นรุ่นแรกที่ได้ไป

วันนี้จินจะนำความประทับใจและประสบการณ์มาเล่าให้เพื่อนๆ ฟัง ฟัง ฟัง เพื่อถ้าใครลังเลที่จะไป

จะได้ตัดสินใจถูกค่ะ และเรายังไม่ได้มีเพียงแค่โครงการฝึกงานนะคะ

ใครสนใจที่จะไปเรียนภาษาอังกฤษก็ยังสามารถได้ค่ะ

เริ่มแรก จินขอกล่าวถึงงานก่อนค่ะ งานที่จิน ไปฝึกชื่อตำแหน่ง Student staff ใน โรงเรียนฟิลินเตอร์ (Philinter Education center Inc.) ถ้าเปรียบงานของจินอยู่ในสารบัญหนังสือ งานของจินจะอยู่ในหมวดภาคผนวกค่ะ

คือเป็นงานทั่วไป ตั้งแต่ทำงานเอกสาร และช่วยเหลือนักเรียนค่ะ โรงเรียนของเรามีนักเรียนทั้งหมดประมาณ 150 คนค่ะ ซึ่งอายุจะมีตั้งแต่ 11-65 ปีค่ะ และส่วนเรื่องสัญชาติค่อนข้างรวมมิตรเลยคะ ครั้งแรกที่ได้ไป

จินยอมรับว่าเครียดมาก เพราะนอกจากงานทั้งหมดต้องเป็นภาษาอังกฤษแล้ว

จินยังต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและประสานงานทั้งหมดคะ แต่พอเริ่มชิน เริ่มคล่องก็สนุกเลยคะที่นี้

เพราะนอกจากจินจะได้ทำงานร่วมกับคนต่างชาติ(ซึ่งมีหลายสัญชาติมากคะ ไต้หวัน , เกาหลี , ญี่ปุ่น , รัสเซีย , ฟิลิปปินส์) งานของจินส่วนใหญ่จะเป็นการช่วยเหลือนักเรียนซึ่งจะเป็นงานเล็กๆน้อยๆคะ

เช่นอยากเปลี่ยนคลาสเรียน อยากเปลี่ยนผู้สอน หรืออื่นๆคะ และ จินยังได้ไปรับนักเรียนที่สนามบินอีกด้วยคะ

นอกจากทำงานแล้วฉันยังมีได้เรียนภาษาอังกฤษอีกด้วยค่ะ

ฉันได้เรียนทั้งหมด 4 คลาสต่อวัน ซึ่งนักเรียนปกติจะมี 7-10 คลาสต่อวันค่ะ

และนอกจากนี้ฉันยังสามารถเลือกได้อีกด้วยว่าตัวเองจะเลือกโหมดการเรียนไหน(Writing , Speaking , Listening , Vocabulary, Pronunciation) และนอกจากโหมดการเรียนที่ต้องเลือกแล้ว ฉันยังต้องเลือกอีกว่า จะห้องเรียนแบบไหน เช่น 1on1(ตัวต่อตัว) , small group class , big group class)

ตอนแรกฉันเลือกเรียน Writing 2 คลาส , Vocabulary 1 คลาส แบบ 1on1 และ Listening 1 คลาส แบบ 1on1 ค่ะ พอหลังจากเริ่มเรียนอันไหนก็สามารถเปลี่ยนได้ เมื่อฉันเริ่มคิดว่า Writing เยอะไป ฉันก็เปลี่ยนเป็น Pronunciation เนื่องจากมีปัญหาด้านสำเนียงการพูดค่ะ ซึ่งฉันมั่นใจเลยว่า เรียนไปได้แปบเดียว เราสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องเลยล่ะ

เนื่องจากคนฟิลิปปินส์มีอุปนิสัยที่ค่อนข้างเป็นคนสนุกสนาน จึงทำให้คลาสเรียนไม่น่าเบื่อค่ะ

ยิ่งถ้าคลาสไหนมีเพื่อนที่รู้จักกันอยู่ในนั้น การคุยกันก็จะสนุกมากค่ะ

เพราะพวกเขาไม่ถือกันเลยว่าใครอายุมากใครอายุน้อย คุณครูก็วางตัวเหมือนเพื่อนที่มีความรู้มากกว่า

จึงทำให้ไม่ต้องมีพิธีรีตองที่ต้องมานั่งเกร็งกันค่ะ

เดือนแรกที่จูนไปอยู่ที่นู่น เนื่องจากมีเด็กไทยเพียงไม่กี่คนในนั้น ทำให้เราแปลงกลายเป็น Rare item โดยปริยายค่ะ และพ่วงด้วยเดือนนั้นจะมี Cross Culture festival(ตั้งชื่อให้เขาเองค่ะ 555 เป็นงานที่ทุกประเทศจะต้องออกไปโชว์อะไรสักอย่าง) ซึ่งทางคุณครูที่นู่น Presentation 1 และการแสดงสักอย่าง 1 ซึ่งตอนแรกจูนก็ขอเปิดจากYoutube ซึ่งเขาบอกว่า ขอการแสดงสด ร้องเพลง หรือ เต้น ยอมรับว่าอยากมาก อยากเอาหัวใจโคโตะตายให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย เพราะเพื่อนที่ไปด้วยเป็นผู้ชาย และพี่อีกคนเป็นผู้ชาย ซึ่งเขาบอกว่า ตกร้าไทยตั้งแต่ป.3 (รู้ว่าเขาล้อเล่น แต่เขายืนยันที่จะไม่เต้น) ซึ่งสุดท้ายทุกลงความเห็นว่ารำหระจูน เพื่อประเทศชาติ ซึ่งสุดท้ายจูนก็ออกไปรำค่ะ การแสดงที่จูนเลือกคือ รำอริษฐาน ซึ่งเป็นรำที่เขาไว้สอนเด็กอนุบาลรำ และชุดก็ไม่มีด้วย จูนเลยออกไปซื้อผ้าแดงมาทำเป็นโจงกระเบนและใส่เสื้อสีขาวแบบนักเรียนนาฏศิลป์ แต่ไม่รู้ว่าเป็นด้วยเขาไม่เคยเห็นรำไทยสดๆ หรือ เป็นมารยาทกันแน่ ทุกคนเอ่ยปากชมอย่างไม่ขาดสายเลยคะ ดีใจมากๆ

จูนคิดว่า จูนกล่าวเรื่องในโรงเรียนจนทุกคนน่าจะเบื่อแล้ว ตัดมาที่ไปเที่ยวดีกว่าค่ะ (จริงๆฝึกงาน ไม่ใช่Highlightของจูนเท่าไร) เนื่องจากจูนเป็นคนที่ชอบ Snorkeling มากๆ (การดำน้ำเขาแยกกันนะคะ อย่าง diving คือการดำน้ำแบบลึก แต่ snorkeling คือการดำแบบใส่เสื้อชูชีพ) ทำให้ที่นี้ถือเป็นสวรรค์ของจูนมาก คือนั่งรถออกจากรร เพียง 30 นาที ต่อเรืออีก 1 ชั่วโมง ก็มีทะเลสวยๆให้เราได้ดำน้ำดูปลากันแล้ว และการเดินทางก็ไม่แพงด้วยค่ะ ถ้าไปด้วยตัวเอง ก็ไม่เกิน 400 บาทไทย(ไปกลับแล้วนะคะ) แต่ถ้าใช้ทัวร์ซึ่งรวมอาหารแล้วก็จะอยู่ที่ประมาณ 1000 บาทไทย อันนี้เป็นทริปแรกของจูนที่ไปเกาะ Nalusuan ค่ะ จูนไปกับเพื่อนๆชาวไต้หวันและญี่ปุ่นค่ะ เป็นทริปที่สนุกและค่ามาก จูน โดนน้ำทั้งวันเลยคะ และก็ดำน้ำทั้งวันเหมือนกัน

ทริปต่อมาคิดๆ ในอีกวันคือ ไปน้ำตกKawasan ค่ะ (บอกแล้วว่าเที่ยวจริง) ซึ่งHighlight ของที่นี่คือการ Canyoneering ค่ะ ขออธิบายก่อนว่า การCanyoneering คือการที่เราจะต้องผจญภัยเหมือนเดินป่าค่ะ แต่อันนี้จะต้องมีการ โดดหน้าผา ว่ายน้ำและปีนเขาอีกค่ะ ซึ่งโดดแรกที่ต้องประเดิมคือสูง 7 เมตรค่ะ ขาสั่นมากจุดนั้น แต่ก็ผ่านมาได้ สนุกมากๆค่ะ

ทุกคนต้องใส่เสื้อชูชีพ หมวกกันน็อก และรองเท้านิรภัยกันน้ำค่ะ ทริปนั้นไปกันทั้งหมด 26 คนค่ะ ตกใจมาก เพราะตอนแรกจูนคุยกันเล่นๆกันในกลุ่มคนไทย (ตอนแรกมีกันแค่ 3 คนเหงาๆ แต่โหลงมาทั้งหมดนี้ได้ก็ไม่ว่า) ถ้าถามว่าวันนั้นมีที่สัญชาติก็คงตอบแทบไม่ถูกเลยล่ะ ตั้งแต่เกาหลี ใต้หวัน ญี่ปุ่น ไทย

เป็นประสบการณ์ใหม่ที่หาในไทยยากค่ะ เพราะมันอันตรายมาก

และจูนยังมีอีกหลายๆทริป แต่ทริปสุดท้ายที่จูนอยากนำเสนอคือ การไปดูวาฬยักษ์ที่Oslob ค่ะ เป็น Highlight ของเขมูเลยก็ว่าได้

เพราะดังมากๆ และจูนไฝ่ฝันจะไปมานานแล้ว แต่เนื่องด้วยงานที่เข้าหาจูนอย่างไม่ขาดสาย

และการลาหยุดก็ยากมาก ทำให้จูนได้ไปสัปดาห์สุดท้ายก่อนกลับไทยค่ะ

สิ่งที่จูนได้กลับมาจากโครงการนี้ จูนขอไม่กล่าวถึงเรื่องงานนะค่ะ

เพราะแน่นอนอยู่แล้วว่าเราได้ทักษะกลับมาเยอะ แต่ถ้ากล่าวถึงเรื่องประสบการณ์และเพื่อนๆจากทั่วเอเชีย

จูนคิดว่า มันคุ้มค่ากับสิ่งที่จ่ายไปอย่างแน่นอนค่ะ

และยังไม่รวมกับภาษาของจูนที่พัฒนาอย่างรวดเร็วโดยที่เราไม่รู้ตัว

มารู้จักทีคือสามารถนั่งเม้ามอຍกับเพื่อนต่างชาติได้ทั้งวันค่ะ

น.ส.สุทธิดา สนธิกิติ 56132126-6